

SANDOVAL & GÀMEZ

Javier Escobar i Mahala Alzamora, en plena festa pre-inaugural.

El sol i la Lluna

Doncs, a vegades, resulta difícil parlar de les coses sense haver-les vist. Això és el que passa aquests dies amb un espai diferent que trasbalsa totes les opinions, conegudes i per conèixer. Es tracta de les Torres de Àvila, la porta del Poble Espanyol, i el lloc turístic que, de nit, no acaba de rutllar. Fa temps que li vam sentir parlar a **Mariscal** i al seu soci i col.laborador **Alfred Arribas**, de fer alguna cosa diferent allà dins. S'ho van mirar, s'ho van parlar i al cap de poc temps ja tenien la maqueta del lloc. La idea, que sempre sembla el més fàcil, l'havien trobada buscant en el temps, és a dir en tot allò que et poden reportar les coses des de el principi de la humanitat. Molta enveja envoltava l'afer, tothom volia dir la darrera paraula. Però van ser Arribas i

Mariscal els herois de la gesta.

Ara les torres s'aixequen més fermes que mai. Dins, tot un univers diferent ple de lectures que t'envolten pertot arreu. Per arribar a la fi del projecte s'ha fet un esforç principal, és a dir, la recerca de diners. Perquè de sobte tot s'havia detingut i és que les directrius del Poble Espanyol, els fons, els calés, s'havien acabat. Hi havia una història pendent, la història d'un japonès que es diu **Kadokawa**, que estava interessat a comprar un quinze per cent del poble per una quantitat que ningú ha volgut confirmar després però que la primera xifra va ser de quasi mil milions de pessetes.

Malgrat tot, la presència de **Kadokawa** encara no era certa i, d'altra banda, l'oferta en solitari de les Torres no era pas

motiu d'atracció suficient per a la *jet set*, recurs darrer per fer anar un tipus de gent diferent cap el poble. Així doncs es van posar en contacte amb **Pacho Arango**, el milionari que té, a Madrid, moltes pizzeries, d'entre altres negocis, i que darrerament s'ha fet amb el teatre Infanta Isabel de la capital d'Espanya, malgrat que ara li diuen Teatro Beatriz i d'això ha sortit el Teatríz, que és com es diu el *restaurant-discoteque-estar*. El lloc és el més de moda d'Europa, però als madrilenys no els agrada gaire. Fins i tot vam veure escrit un text que començava dient que "era un lloc tan de disseny que semblava català".

L'espai, el de Teatríz, el va fer un **Philip Stark**, que és tota una estrella dins del món del disseny. En Pacho Arango, que va ser durant quatre me-

sos promès de l'**Ana Obregón**, ja és quasi el rei de la nit de Madrid, malgrat que la gent no hi vagi tot el que ell voldria. Aleshores, en Arribas i en Mariscal es van posar en contacte amb Arango i li van proposar que es fera càrrec de l'explotació de les esmenades Torres. Van parlar de calés, també una xifra que es vol dir, i en Arango va tirar endavant l'afer.

Ara, a dos dies de l'obertura oficial de l'espai, va fer un sopar una mica estrany, un sopar per a uns quants amics, al qual vam tenir accés la gent d'EL TEMPS. Vam ser testimonis que el lloc és una meravella. Tot està més que cuidat, estimat amb tota la força de l'afecte del món. Des de les escales i el concepte global de tot fins a aquells petits detalls com la tanca dels lavabos, na-

Arango, amb Arribas i Mariscal, que no volia sortir a les fotos.

Pacho Arango, el nou explotador de les Torres de Àvila.

Javier Escobar i Javier Marsical en plena discussió.

turalment del disseny més pronunciat.

Les torres, que en són dues, són el sol i la lluna on els autors van veure l'home i la dona. Així, el sol, té un ascensor de vidre que podríem escriure que es fàl·lic, però només per la idea, perquè és de vidre transparent i fa les mateixes funcions que un altre. Hi ha un sol de llums gegant, que mitjançant un sistema de plataformes que baixen i puguen li permeten jugar tot fent eclipsis. La llum és per tant una constant diferenciada, que ju-

Arribas, Capella, Domènech, Alfonso Ferré i Paco Galmés.

vier Escobar, que és qui porta les relacions públiques de les primeres cites inaugurals. I també va venir en **Paco Galmés**, l'home simpàtic, eficaç i professional que du com ningú les relacions públiques de l'alcalde **Maragall**. I també, a la nostra taula hi havia en **Alfonso Ferré**, que és l'home de *Moët Chandon* a Espanya, amb la seva secretària **Monsa** (que no Montse com sovint se l'anomena) **Domingo**. I també vam veure a **Juli Capella**, un dels dissenyadors gràfics més interessants del moment que dirigeix una revista d'arquitectura que es diu *Ardy* conjuntament amb el seu soci **Quim Larrea**, que és la primera de qualitat i estil.

La festa no va ser gaire complicada, més aviat tot el contrari, perquè no hi havia pràcticament motiu per a fer-ho. Va ser una primera presa de contacte entre en Pacho Arango, els homes que han fet l'esapi i els dos o tres amiguets comuns. Però va ser la primera de les festes, i nosaltres hi havíem de ser. I hi vam ser.

CINEMA D'ESTIU

Els Jardins de Monfort de la ciutat de València es posaven de gala —i mai més ben dit— per a la presentació de la

La barra a la terrassa amb una hostessa.

ga tanmateix amb el so i els sorolls: tot està, però controlat per ordinadors.

La part de la dona, o sigui la Lluna, té una paret gegant mòbil folrada de fibres òptiques,

que quan es tanca et deixa tot fotut dins d'un espai quasi màgic. Les tres plantes de cada torre estan foradades de manera que et permeten veure tot el que passa pertot arreu.

Dalt de tot hi ha la terrassa. És aquí on les torres prenen la seva dimensió més desconeguda. Perquè et deixen contemplar una visió diferent de la ciutat. Al fons de tot es veu el Tibidabo, remodelat parc d'atraccions que la mà de **Javier de la Rosa**, l'home de KIO a Espanya, ha permès refer i ara és un espai meravellós. Als peus de les torres, la muralla, el poble en si, les fonts d'aigua de colors de **Buigas**, tot el parc de Montjuïc.

I en aquest espai, en Pacho Arango va donar un sopar excel·lent. Hi eren Arribas i Mariscal, i una amiga americana que es diu **Barbara**, i en Ja-

Coca i Carlos Montó. Pels mitjans informatius es podien veure a **Salvador Sòria**, director de Canal Nou Ràdio, **Salvador Barber**, de *La Hoja del Lunes*, **Rafa Marí** de *Las Provincias* i **Jesús Civera** de *Levante*. I el dire de EL TEMPS –of course– **Oriol Castany**s. **Manuel Broseta** i **José Luis Manglano**, dos ex-UCD i el CDS municipal. Naturalment també hi era tot el grup socialista de l'ajuntament, no així el de Partit Popular ni Unió Valenciana amb notables absències. **Pepita Ahumada** sí que va fer acte de presència.

Del cinema-cinema, poques

Jesús Barrachina i M. Ángeles Arazo.

Mostra de Cinema de València. L'efemèrides en una xafogosa nit de juliol va comptar amb la presència de l'actriu **Irene Papas**, figura homenajada del festival d'enguany que amb la seua llarga cabellera deambulava pels jardins municipals. La festa va aplegar una bona part de la societat local presidida per l'alcalde de València, **Clementina Rodenas**, i el director de la Mostra, **José Maria Morera**, amfitrions de la vetllada. **Mayren Beneyto** –a touch of class– va arribar acompanyada del seu marit el doctor Puchades mentre **Poppy Grijalbo** –pre-mamà– ho feia amb el seu idem **Vicente Simó**.

Una orquestrina amenitzava la nit amb bandes sonores –fou tot un regal quan tocaren Nadals Blancs de Berlín vista la xafogor imperant. Per l'interior dels jardins el públic s'agrupava davant dels diferents buffets. **Vicente Monfort** conversava amb **Javier Casal**, que prepara algunes sorpreses per a la pròxima temporada del Palau de la Música. **Carme Alborch** en vestit curt i **Francis Montesinos** muntaven el seu *pic-nic* en companyia de **Maite de**

Irene Papas, Jose Maria Morera. Mayren Beneyto i Vicente Monfort. Pepita ataca el canapè.

RAFA GIL

Maite de Coca (de roig) amb Maru (ex-model F. Montesinos). Francis Montesinos i Carles Gàmez.

cares conegudes, un **Pedro Mari Sanchez**, una mica perdut. Per la Filmoteca Valenciana, el seu director, **Joan Alvarez**, i per l'IVAECM, **Ricardo Munoz Suay**. L'empressari **Manuel de Palma** i la dissenyadora italiana **Lila Albanozzo**. A l'altra banda i en uns altres jardins, **Celia Cruz** i **Tito Puente** posaven ritme a la nit. Entre el públic *baillongo*, **Vicente Soler**, vicepresident de les Corts Valencianes i l'actriu **Rosa Novell** en companyia dels seus amics valencians. I la Bemba colorà pujar encara més el to de la nit...

Josep Sandoval i Carles Gàmez